

Kariérní přestup

Miroslava Dvořáková

Milí čtenáři, právě jsme spolu dočetli sedmidílnou sérii Návrat na Mizeon. Tato krátká povídka uspokojí zvědavost těch z vás, kteří si po epizodě, v které Arrakiel Arci-Quinn nečekaně porazí v souboji dračího generála Dorresona (díl šestý - Ditrux), položili otázku, co se s tím gaunerem Dorresonem po tak velkém skandálu stalo dál. Jistěže Dorreson není žádný beránek. Když bojoval s Arrakielem, všichni jsme doufali, že zvítězí právě Arrakiel. Ale nic není jen černé a bílé.

Než začneme se samotným příběhem, připomeneme si nejdůležitější reálie ze zmiňovaných světů, aby bylo vyprávění srozumitelné i pro takové osoby, které o existenci Metaprostoru ještě nikdy neslyšely:

Výňatky ze Sarvonovy encyklopedie Metaprostoru (editované vydání):

Bredeon: Svět v zájmovém území Metaprostoru. Po genocidě původního obyvatelstva opětovně osídlen míšenci magických ras a smrtelníků. Stal se vyhlášeným střediskem obchodu, módy a moderního umění. Státní zřízení funguje na principech parlamentní demokracie, ale faktickou moc drží privátní korporace. Společnost těží z politické neutrality a z otevřenosti cizím kulturám.

Erektiad: Svět v centrálním území Metaprostoru. Domov inteligentních antropomorfních draků. Kmenová společnost respektuje absolutního vládce – Rexe (dědičný titul krále). Čistokrevní erektiadé se rodí z vejce, v pubertě se dráčata poprvé proměňují v hominidy. Živí se masem krátkověkých tvorů, fakultativně přijímají energii z prostorové pleteně, kterou využívají ke kreativní magii. Současný Rex se jmenuje Vikkason a jeho prvním ministrem byl (ještě donedávna) generál Dorreson.

Mizeon: Svět v centrálním území Metaprostoru. Domov démonů, arcidémonů a debhátarů (šestice startomizeonských bohů). Monarchii vládne císař podporovaný arcidémony a debhátary. Industriální Mizeon se vyznačuje nízkou hustotou prostorové pleteně, a tudíž i nízkou úrovní volně dostupné magie. Energetický deficit magie místní kompenzují importem získávaným od smrtelníků, sídlících na sousedních světech. Mizeonští arcidémoni jsou energetickými konkurenty erkektiadských draků, v minulosti spolu bojovali o zdroje.

Aliance světů Čtyřdohody: Výkonná organizace mající za cíl monitorovat ohniska napětí na světech Metaprostoru a preventivně zasahovat za účelem zachování pokojného stavu. Dozoruje konsenzuální sdílení společného zmapovaného prostoru, ale do vnitřních poměrů svébytných soustav a světů zpravidla nezasahuje.

Další hesla z encyklopedie zde:

„Vstávat, otrope!“

Dorre by se byl po četníkovi ohnal. Názorně by ukázal, že takovým způsobem se s ním sakra nemluví. Ale na to mu bylo příliš špatně. To ten nekvalitní levný chlast. Zacpal si uši a chrchlavě se rozkašlal. Ani se nebránil, když ho vlekli ven z cely.

V hlavě mu dupalo stádo slonů. Zvedal se mu žaludek. No co? Tak se zase porval. Nastal čas se z Bredeonu zdekovat. Na Nikodem nebo na Krex, to je fuk.

„Tady se posad', halamo.“

Židle pod jeho zadkem povážlivě zaskřípala. Rukávem erární haleny si otřel uslzené oči. Kde sakra zůstala jeho baziliščí bunda? Že by ji propil? Taková škoda.

Ocitl se v cimře s prosklenými stěnami, s výhledem na věžáky obchodní čtvrti. Zády k panoramatu dřepěl za stolem nafoukaný manekýn v oranžovém saku. Už notnou chvíli na Dorreho mluvil. Così o tom, že jeho turistické vízum za deset dní definitivně propadne. Musí prý si najít práci. Pokud se za něj nový zaměstnavatel nezaručí, bude na základě nařízení XYZ definitivně vyhoštěn z území Bredeonské republiky. A ble ble ble...

No, tak teda vypadne. Nejlip ještě dnes. Na letenku mu nikdo nepůjčí. Nez bude než zariskovat a otevřít si portál. Po moři vitrexu a hromadě cihusových bobulí to bude o hubu. Přesun z jednoho světa na druhý v takovém stavu a navíc v lidské formě si koleduje o uvíznutí v subprostorové kaverně. Uskřípnutý mezi dimenzemi bude chátrat na těle i na duchu, a potrvá i několik staletí, než se přemění kompost, z kterého vyklíčí mladé výhonky prostorové pleteně. Taky možnost.

Dorresonovi už bylo všechno jedno. Jeho život stejně skončil už před pěti lety. Bídrou prohrou v regulérním souboji na život a na smrt o ruku Rexovy dcery. Ne že by se do princezny kdovíjak zamiloval. Byla sice hezká, ale chtěl ji hlavně z politických důvodů. Sňatek by mu zajistil výhodnější postavení ve sporech s jejím otcem. Jenže to celé špatně odhadl. Odehrálo se to doma na Erektiadu, se vši parádou, před publikem, složeným z nejvyšší aristokracie, na skalnatém ostrově Lamm. Byl poražen a nikoho nezajímalo, že jeho přemožitel Arrakiell Arci-Quinn nebojoval fér. Ten hajzlík Dorreho rozptýlil trapnými průpovídkami. Usekl mu hlavu ve chvíli, kdy mu v ní pořád ještě šrotovalo, co těmi bláboly vlastně myslel. A kdyby ho alespoň nechal tak! Dorre by zemřel se ctí, jako první ministr dračího Rexe, a nejvyšší velitel erektiadských vojsk. Ale to ne. Jeho vychcaně šlechtitý přemožitel si hned po akci nechal úředně potvrdit vítězství, načež přiložil Dorreho uťatou hlavu zpátky ke krku, a nechal ji znovu přirůst. Byl to první případ v erektiadských dějinách, kdy poražený vyšel ze souboje živý. Taková ostuda! Kdyby ten zatracený arcidémon Dorresona neoživil, jeho pověst by zůstala neposkvřená. Děti by se o něm dál učili ve školách. Královská vojenská akademie, kterou sám zakládal, by dál nesla jeho jméno.

Třísk.

Pěstička poskoka bredeonské státní správy dopadla na stolní desku. „Posloucháte mě vůbec? Uvědomujete si, že jenom díky respektu k vaší dřívější reputaci, byly doposud všechny žaloby za napadení a konzumaci bez placení odkládány? Ale s tím je konec, drahý pane. Tady mám dopis od vaší urozené sestry. Lady Dassana v něm prohlašuje, že už nebude dále platit vaše dluhy. Jako vrchní správkyně Rexovy královské kanceláře si takovou blamáž nemůže dovolit. Umyla si nad vámi ruce, jako ten Pilíř Portský ze Země, co kdysi odsoudil k smrti syna toho jejich starorodého boha.“

Dore byl v pokušení chlapa opravit, protože ten soudce se ve skutečnosti jmenoval Pilát Pontský, ale šašek v oranžovém saku mu za další komplikace nestál.

„Ještě jednou se porvete, ještě jednou odněkud pláchnete bez placení, něco rozbijete nebo někoho urazíte, přestaneme brát ohledy na to, že jste cizí státní příslušník, a spočítáme vám to natvrdo. Skončíte v převýchovném ústavu na Gledeu. A žádný váš vznešený příbuzný vás odtud nedostane!“

„Všichni příbuzní mi můžou políbit prdel,“ zachrptěl. „Vyříd'te jim to.“ On s nimi skončil.

Manekýn pohoršeně potřásl hlavou. „Vaše volba. Osobně vůbec nechápu, jak mohla osobnost vašeho formátu tolik klesnout. Já vás varoval. Máte deset dní, abyste nám doložil Záruku od zaměstnavatele, jinak musíte republiku Bredeon opustit.“ Posunul k Dorremu lejstro. „Tady mi to podepište a jděte.“

Nejistou chůzí se vypoťácel z budovy. Kopii lejstra zmačkal a vhodil do nejbližšího koše. Při pohledu na chodník pozvolně klesající k nejbližší zastávce vznášedel se mu zatočila hlava. Musel se chytit zábradlí. Jejda, jenom na chvílku se posadit...“

„Generál Dorreson ev-Tadaus z Erektiadu?“

Zjevila se zčista jasna. Osoba monstrózních rozměrů, vymóděná ve fialovém kaftanu, pod kterým by se v bouři ukryla pětičlenná rodina. Kulatý lesklý obličej podepřený třemi bradami zdobil falešně vlídný úsměv. Samozřejmě ji znal. Majitelka vyhlášené advokátní kanceláře Ismaelovo oko měla pracku snad v každé špíně nejen na Bredeonu, ale i na světech společného kulturního okruhu. Naposledy tu starou pletichářku potkal na Rexově dvoře, kdy s ním bylo ještě všechno v pořádku. Tehdy se mu snažila podstrčit novou smlouvu se sunnisenským zbrojařským konsorciem. Cha! Poslal ji k šípku, protože přece nebude platit provizi nějaké vlezlé zprostředkovatelce. Svoje smlouvy sjednává zásadně sám... No, teď už ne, samozřejmě. Sakra.

„Lorde Dorresone, mohl byste mi, prosím, věnovat pozornost?“ dotírala dál ta strašná ženská.

Odněkud vystrachal poslední zbytky slušného vychování a zavrčel: „Co chcete, Tebencie?“

Hleděla na něj téměř se zalíbením. Jako na křodoší kýtu těsně předtím, než ji šoupne do trouby. „No, sláva!“ zatrylkovala. „Ještě to s vámi není úplně ztracené.“ Ohlédla se za rameno a zamávala. Z nebe tiše kleslo černé elegantní vznášedlo, z kterého vyskákali ranaři v bojových mundůrech. Její přeslazený úsměv nahradilo urputné zaujetí. „Naložte ho,“ zasyčela.

Chtěl se bránit. Ale sotva se ohnal pěstí, ochromili ho zásahem z paprskometu. Bezectní parchanti. Zůstal při vědomí, ale bez vlády na tělem. Nacpali ho zavazadlového prostoru, tak tak se tam vešel. Mohl maximálně koulet očima a chrčet, když ho unášeli kdoví do které prdele. Právě přistávali, když se účinky ochromení zmírnily natolik, že dokázal srozumitelně artikulovat. Víko kufru vznášedla se otevřelo. Nadechl se, a...

„Šetřete dech, generále,“ varovala ho Tebencie. Ta mrcha proradná se nad ním skláněla, jak nad miminem v košíku. Vytáhli ho ven a stále svázaného snášeli z přistávací plošiny. Tebencie křepce cupitala za nimi. Parkem se starými stromy a kvetoucími keři mířili k okázalému venkovskému stavení. „Vítejte v mé víkendové usedlosti v Rozmarýnové stráni,“ ozvala se konejšivě. „Chápu, že jste ostražitý, ale naše úmysly jsou jen a jen počestné. Když na chvílku odložíte ty agresivní manýry, velice snadno se přesvědčíte, že...“

Taková drzost. Konečně se vzpamatoval a zařval: „Jakým právem, sakra?“

„Právem silnějšího, přirozeně,“ zaševelila. „A teď mé zaměstnance nechejte, aby vás dali do pořádku. Potom si promluvíme.“

Dobře věděl, že ty letannaové pásy, kterými ho sešněrovali, by při troše snahy přerval. Ale bylo mu jasné, že kdyby se začal vzpínat, dostal by další tľafku paprskometem. Tak jo. Bude šetřit síly na později.

Umytého a převlečeného ho uvedli do jídelny paní domu. Šel sám. Dokonce jim slíbil, že zůstane v klidu, protože byl zvědavý, co chtějí.

Tebencie seděla před bohatě prostřeným stolem a jedla. Jediná židle naproti ní byla prázdná. Jakmile zaznamenala Dorreho příchod, spolkla sousto a zahlaholila: „Vaše Excellence! Dejte si se mnou pozdní snídani. Samé dobroty z vaší domoviny. Zebredí vejce, žlabuší játra, blamové bochánky, a salátek z křehké rebedy v namramovém nálevu.“

„Máte erektiadského kuchaře, paní doktorko? U všech šupinatých, proč?“ houkl, když se posadil. Kuchyně jeho rodného světa vůbec nepatřila mezi ty vyhlášené.

Uličnický se zachichotala, což při jejím věku a váze působilo docela děsivě. Vidličkou ukázala na mísu s pečivem. „Potraviny z dovozu jsou pro bytosti mého druhu dietní. Můžu toho sníst, kolik chci a nepřiberu ani jeden puf.“

Vědělo se o ní, že je ewoui, jak se tu na Bredeonu říkalo míšencům dlouhověkových ras se smrtelníky. Její věk nikdo neznal, ale zahnívajících vody bredeonského práva úspěšně brázdila dobrých pět století. Jako všichni ewoui, měla i Tebencie s postupujícími roky sklony k nadváze. Dorre někde četl, že se tím organismus složený ze dvou tak naprosto odlišných životních forem pokouší kompenzovat negativní následky používání magie.

Naložil si na talíř porci žlabuších jater, přihodil naběračku salátu, zatímco ona dál blekotala o výhodách potravin ze sousedních světů. Po jídle se přesunuli do kuřáckého salonku. Skříně z robustunaského dřeva plné starých knih, pohodlná křesla potažená kožešinami sněžných xir, karafa s vahanským vitrexem a krabice kuvisových cigár, to vše Dorremu bolestně připomnělo útulnou pracovnu v jeho sídle, postaveném v těsné blízkosti Rexova královského paláce.

Skrze zaťaté zuby mu uklouzl utrápený povzdech. Oči se mu zalily slzami rozhořčeného vzteku. Rychle si zapálil cigáro, aby to zamaskoval, ale té staré potvoře to stejně neuniklo.

„Tak už to vybalte,“ zahuhlal.

„Máme pro vás pracovní nabídku, generále.“

„Ten titul už mi nepřísluší, jak jistě víte.“

Faktem je, že tu prohru nedokázal strávit. Všechny ty soucitné pohledy, šeptání po chodbách... Vyjel na každého, kdo se mu to odvážil připomenout, a že jich bylo hodně. Skutečným důvodem Dorresonovy mizérie ale nebyla ta ostudná prohra, ale něco úplně jiného. Ode dne, co byl oživený, se ani při největší snaze nedokázal proměnit do své dračí formy. A to je pro antropomorfního draka dost velký problém. Absolvoval nespočet lékařských vyšetření a výsledek žádný. Osobně se dopracoval k hypotéze, že za to může jeho přemožitel. Když hlavu přikládal ke krku, přirostla trochu nakřivo. Doktoři takovou možnost sice vylučovali, ale on věděl své. Ne že by toho idiota podezíral, že to udělal schválně. Co může mizeonský arcidémon vědět o delikátních detailech dračí anatomie? Nakonec si Dorre na toho pitomce počíhal. Alespoň ho pořádně zmlátil. Shodou okolností se k incidentu přichomýtl reportéři z videxu, a skandál mezinárodního kalibru byl na světě. Rex potom nemohl útok na manžela své dcery nechat bez následků. Musel to vyhodnotit jako vzpouru proti koruně. Potrestal Dorreho ztrátou všech titulů a majetků a potupně ho vyhostil z vlasti. Jeho! Erektiadského patriota!

„Neměl jste se chovat jako idiot,“ uchechtla se. „Zaútočit ze zálohy na Rexova novopečeného zetě by vám možná prošlo, kdyby ten chlap nepocházel z rodiny mizeonského císaře. A kdyby se to nestalo krátce poté, co vaše říše uzavřely příměří po nechutně dlouhé válce. Máte štěstí, že jste byli s Rexem dlouholetí přátelé. Kdokoliv jiný na vašem místě by skončil pomletý v masokostní moučce.“

Nespokojeně se zavrtěl. „Ještě něco dalšího mi potřebujete sdělit, madam?“

Povzneseně přikývla. „Když jsme si tak pěkně osvěžili vaši nezáviděníhodnou situaci, půjdu k věci. Naše advokátní kancelář spravuje několik různorodých agend, od klasických právních případů, po různé obchodní akvizice našich klientů.“

Drze ji přerušil: „Nezapomínejte na špionáž. Špehujete pro každého, kdo zaplatí, ale hlavně pro sebe.“

Její očka utopená pod tlustými víčky zůstala nehybná jako oči bahenní zmiže. „Díky tomu víme o vašem proměňovacím hendikepu. Co se týká sběru informací, naše výsledky směle konkurují Alianci.“

Při té zmínce o Alianci bodlo Dorresona u srdce. Agenty tajné bezpečnostní organizace sdružených světů Metaprostoru tvoří banda exotů. Jako Rexův první ministr s nimi jednal. Jeho vztahy k nim byly solidní, protože nebyl proti Alianci tak silně zaujatý jako byli mizeonští. Co by si exponenti Aliance o něm asi pomysleli teď?

„Je tu ještě další oblast, v které vynikáme,“ pokračovala Tebencie. „Máme třicetiprocentní podíl z výnosů Úřadu populační podpory. Zbývajících sedmdesát procent patří bredeonskému státu.“

„Cha! Myslíte, že nevím, jak ten vaše demokratická republika funguje? Konvent sestavený z bandy nastrčených idiotů vodí majitelé sedmi největších privátních podniků. Není vaše kancelář jedním z nich? Jestli ten podíl na výnosech populačního úřadu nebude o krapet větší.“

Se svatouškovským výrazem pokračovala. „Jak víte, bredeonská populace existuje přibližně tisíc let a je složená z imigrantů. Příslušníci vzácných dlouhověkových ras se tu usazovali, a po generace se mísili s krátkověkými smrtelníky. Schopnosti dlouhověkových přijímat a využívat magii z prostorové pleteně se postupně vytrácely. Založením Úřadu populační podpory jsme zasáhli téměř v poslední chvíli.“

Dorreson se škodolibě zazubil. „Sháníte vašim aristokratickým děčkám partnery se silnou krví na světech s dlouhověkým osídlením. Vybíráte si levobočky anebo ty s nějakým škraloupem. Oslovujete odložené potomky tenerisských sahíjinů a riiberionských polobohů. Chápu. Některé nerozhodné existence potřebují trochu popostrčit hrubou silou. Ale to by nešlo, milá zlatá. I když mě doma degradovali, já vám je chytat nebudu.“

„Mýlíte se,“ zapředla. „Máme pro vás opačnou roli. Jak by se vám líbilo, kdybyste se právě vy, někdejší druhý muž erektiadského dračího království, oženil s významnou bredeonskou šlechtí? A zplodil s ní kupu dětí se silnou krví, přirozeně. Představili bychom vám několik adeptek. To ony se budou ucházet o vás. Ne vy o ně. Obohatíte rodokmen jedné z vládnoucích rodin našeho moderního kosmopolitního světa. Vyřete zrak všem, kdo se vám v nepříznivé životní situaci posmívali.“

„To nejde,“ odsekl. Cítil, jak se mu vzadu v lebce sbírá vztek. „Podle erektiadských zákonů se každé drače, narozené mimo Erektia, automaticky stává poddaným našeho Rexe. Dračí hlídka by ty děti unesla, jenom co by zachytila jejich vibrace. Ani Aliance by tomu nezabránila. Rex si pro takovou situaci sjednal výjimku, protože se stále vyrovnáváme s populační stagnací po infonové chřipce. Kdybyste té repatriaci bránili, byla by z toho válka.“

Pomaloudušila ohořelý zbytek cigárka v křišťálovém popelníku. „Ale vás přece z Erektiadu vyhostili. Už nejste poddaným erektiadské koruny. Vaše dítky jimi rovněž nebudou. A v neposlední řadě už nejste ani drak.“

Tak to zabořilo. Ztěžka vstal. „Díky, nemám zájem.“

„To je vaše poslední slovo?“

Když přisvědčil, zatleskala. Do jídelny napochodovali hromotluci v obrněných mundůrech, s odjištěnými dezinterátory. Pokropili Dorreho narkotizační dávkou, a teprve pak se do něj pustili pěstmi. Zatímco mu otloukali hlavu o naleštěné dlaždice, kopali ho do ledvin a do koulí, sušinka ve

fialové košili a zelené šále celé to představení natáčel videxovou kamerou. Když byl Dore skoro na mraky, Tebencie znovu zatleskala a poslala ranaře i videxáka pryč.

Bylo mu řečeno, že pokud nebude spolupracovat, odešlou záznam rvačky na policejní ředitelství. Za napadení majitelky respektované právnické firmy půjde do vězení minimálně na dvacet let. To by mu zase tolik nevadilo, kdyby se jednalo o normální kriminál. Ale převýchovný ústav bredeonské republiky na satelitu Gledeu byl proslavený vysoce citlivým nápravným režimem. Místo řádného úpění ve špíně o plesnivém chlebu a zasmrádlé vodě, vítali na Gledeu odsouzené grázly ubytováním hotelového typu a nutričně vyváženou stravou. Místo rubání kamení v dolech zde provozovali terapeutické skupiny na téma „Proč mě matka nemilovala“ anebo „Učíme se zvládání vzteku“. Díky tomu se glenský ústav stal oblíbeným terčem bredeonských médií. Aktuality o moderní nápravě provinilců byly pravidelnou součástí videxových zpráv, které ochotně přejímala média dalších civilizovaných světů, včetně Erektia. Chovanci namaškarění v oranžovo zelených kostkovaných overalech, nucení poslouchat vážně míněné pseudofilozofické žvásty, pravidelně prezentovaní v médiích, tak čelili všeobecnému výsměchu na všech světech kromě Bredeonu, a museli díky tomu zažívat naprosté utrpení.

Ze samotné představy, že by nahrávky bredeonských nápravných aktivit zaměřených na jeho osobu sledovali jeho erektisti přátelé a příbuzní, Dorremu mrzla krev v žilách.

Takže se raději podrobil.

Slečna Branola, dcerka ředitele Pozemkového úřadu, vykulila už tak dost vyboulené vodnatě modré oči a s gustem zabořila nůž do vazké zapáchající hmoty. „Opravdu si nedáte taky? Sýry ze strýčkovy biofarmy si objednává i riiberionská bohyně Exis. Její podsvětní galerii určitě znáte. Byla jsem tam na školní exkurzi. Už jsem vám říkala, že jsem studovala moderní umění?“

Nacházeli se v načínčané moderní restauraci, situované na bredeonském obchodním bulváru. Skrze stěny z průhledného plastexu mohli hosté pozorovat nakupující modelky a herečky, byznysmeny spěchající na obchodní schůzky, či lelující sportovce.

A dívka mlela a mlela. Vůbec nečekala na odpověď, což bylo jen dobře. Tato seznamovací schůzka byla mnohem lepší než ta předchozí, s neteří ředitele Berní správy, která si chtěla vážně povídat o dětech a vroucí lásce. Nejotravnější byla ta první, která z Dorreho tahala rozumy ohledně erektistické legislativy, protože čerstvě dostudovala práva.

Sáhl po sklenici s finítovou šťávou a nepatrně si usrkl. *Žádný alkohol, žádné oblbováky. Mějte na paměti, že vás setrvale sledujeme.*

Zabloudil pohledem mezi osazenstvem okolních stolů. Uteče. Musí to vzít přes toalety. Jedině tam nejsou průhledné stěny. Všechny vchody jsou hlídány, tudy to nepůjde. Další překážku představuje zbrusu nový implantát v Dorreho kosti, který obdržel po nakládačce u Tebencie.

Vydrží asi desetiletí. Dáme to ven, jakmile se oženíte a zplodíte minimálně čtyři zdravá dítky. Potom si můžete dělat, co uznáte za vhodné, třeba se i rozvést.

Nastřelili mu ten fujtajbl přímo do obratle na zádech, odkud si ho nemůže sám vyříznout. Opatřili ho kapslí s uspávacím, která se rozletí ve chvíli, kdy se vzdálí za hranice vytyčené lokality. Dálkový ovladač k rozbušce třímá Tebenciin poskok. Je v této restauraci. Třeba ten chlápek v oranžovém ponču, co si čte noviny. Anebo tamta babizna s dortem. A možná je jich víc. Kdyby Dorre ty osoby dokázal identifikovat, musel by je zneškodnit dřív, než by tu rozbušku stačily spustit. Paráda.

Brenola repetila o výhodách komunitního sdílení osobních vznášedel, zatímco on dál usilovně přemýšlel o východisku z té mizérie, když poklidnou atmosféru vybraného podniku rozčeřil humbuk

z ulice. Kolem průhledného průčelí pochodoval veselý průvod. Výskání, výkřiky, bubnování a řinčení provázely gejzíry oranžových a zelených jisker.

„Póóóslední slosovánííí!“

„Jéééedinečná příležitost!“

„Vyhrajte lístky na estrááádu století!“

Mezi hosty podniku se prohnala vlna pohoršeného šumu. Někteří vstávali z židlí, aby měli na parádu lepší výhled. Dokonce i Branola přerušila monolog, a s pohledem na poskakující a pitvořící se dav, poznamenala: „Zase nějaká marketingová akce. Policejní hlídka je brzy srovná.“

„Kůůůpujte losýýý!“

„Všechny operetní hvězdy na stejných prknééech!“

Prásk! Prásk! Prásk!

Ve chvíli, kdy na sebe sílící randál přitahoval pozornost valné většiny osazenstva, se Dorreson rozhodl. Ted' anebo nikdy. Jemně se dotkl Brenoliny ruky a naléhavě zašeptal: „Musím na toaletu, slečno.“ Než stačila zareagovat, plavně se zvedl a pomalou chůzí zamířil k sloupové galerii. Nebylo snadné usilovat o nenápadnost s postavu stavěnou jako bitevní loď, ale rotyka venku to usnadňovala.

Prázdnou chodbou se rozběhl k záchodům s úmyslem probourat se ven dřív, než Tebenciin poskok zmáčkne rozbušku. Potom si zahraje s ranaři na honěnou. Teprve až je setřese, nastane čas se dostatečně zklidnit, aby dokázal otevřít portál ke svobodě. A jestli uvízne v kaverně? Pořád lepší než oranžovo zelený kostičkovaný obleček chovance na Gledeu.

Vběhl se dovnitř. Z jedné strany mramorové umývací pulty, z druhé špalír kabinek. A na konci mléčně zabarvená obvodová stěna z tvrdých plastexových profilů. To bude bolet. Zhluboka se nadechl, natočil se pravým ramenem a plnou parou se proti zdi vyřítit.

Prásk!

Co to, kurva? Seděl na zadku v plastexových třískách a držel se za nos. Před očima rudá kola.

Pochopil, že ho skolily dveře jedné z kabinek. Blbé dveře, které se nárazem roztržily.

„Zdravíčko,“ řekl chlápek který zevnitř vyšel. Oblečený v nenápadném šedém saku působil jako úředník. Vyzařoval jako smrtelník, ale určitě jím nebyl. Na to, aby Dorresona složil blbými dvířky od záchodu, musel mít sílu jako tank.

Chlápek se podíval na časomíru na zápěstí a zabručel: „Signál pro implantát je na tři minuty zablokovaný. Hlídače jsme taky zabavili. Přesně tolik času máte na rozhodnutí, jestli chcete zůstat v laskavé péči doktorky Tebencie nebo zda půjdete se mnou.“

„A my se kurva známe?“ zachrčel Dorreson, protože toho chlapa už určitě někde viděl. Takové namistrované týpky má nejraději. Zvedal se z podlahy s úmyslem mu jednu napálit, ale něco v chlapově postoji ho varovalo, aby to ještě odložil.

„Osobně jsme spolu ještě nemluvili,“ odpověděl tázaný. „Pozorujeme vás věky. Od chvíle, co jste zkřížil cestu Arrakielovi z Mizeonu, nám bylo jasné, že váš potenciál na rodném Erektiadu je vyčerpaný, a že rostete pro nás. Kaskáda skandálů, která pak následovala, to byla velká paráda. Choval jste se jako blbec, ale jistě se mnou budete souhlasit, že na kariéru u Tebencie je vás škoda.“

„Děláte pro Alianci,“ vyhrkl. „Jste ten jejich doktor. Jeroným... Nevímjakdál.“

„Jeroným Podivný, ve vši úctě,“ ušklíbnul se agent. „A nabízím vám práci. Nebudu urážet vaši inteligenci. Víte, čím se zabýváme. Váš život se změní. Předtím jste prosazoval zájmy jednoho světa. Jako agent Aliance byste hájil zájmy celého Metaprostoru. A kolik světů, tolik zájmů. Přináší to nutnost dělat kompromisy. Mnohdy nepopulární. Není to snadné, ale stojí za to.“

Znělo to tak lákavě. Dorre by na to málem skočil. „To je nějaký stupidní psychologický experiment?“ zasyčel. „Vy přece mrzáky neberete.“

Z restaurace se ozval křik. Následovalo rachocení, jako když se kácí nábytek.

Doktor jen znuděně mávl paží. „Máte na mysli tu nepříjemnost s proměnou. S nejvyšší pravděpodobností se jedná o problém psychosomatické povahy. Dáme to do pořádku.“ Významně zaťukal na časomíru. „Časový limit téměř vypršel.“

„Jdu do toho,“ houkl Dorreson.

Bez dechu sledoval, jak agent vykrajuje portál. V uličce mezi kabinkami a umyvadly se zeleně zajiskřilo, jak se okraje místní reality otíraly o tu vzdálenou. Jeroným pokynul směrem k otevírající se bráně a řekl: „Až po vás.“

Dorreson zaťal zuby a vykročil.

konec

Antropomorfního draka Dorresona v jeho nové životní roli potkáme v nové trilogii Z(a)tracené klíče.